

ALEKSANDAR NOVAKOVIĆ

METAK ZA SVE

(dvočinka , angažovani komad o migrantima)

Kratak sadržaj:

U varošici Žanjevac u Centralnoj Srbiji izbijaju sukobi stanovnika s migrantima iz Azije. U ksenofobiji prednjači neobična koalicija “na lokalnu” između desnice i centra. Uporedo s njima učestvuju lokalni ekstremni desničari okupljeni u organizaciji “Falanga”. Mićuka, jedan od “falangista” želi da se dokaže kao veći nacionalista od svih. Iz Beograda stiže odluka da migranti, uprkos pritiscima na lokalnu, moraju da ostanu do daljnjeg. Napeta situacija u varošici dolazi do usijanja i pretil rasnim nemirima...

Broj likova:

12 plus statisti

DRAMATIS PERSONAE:

MIODRAG RADOVIĆ, 45
GROZDANA PETROVIĆ, 40
MIROSLAV JEDNAK, 30
ŽARKOVIĆ, 50
PETAR, 28
DADARA, DAMJAN DADIĆ 20
MIĆUKA, LUKA MIĆOVIĆ 20
SALADIN ELAHI, 24
JASMINA BARAKAT, 20
TOMAS VARDA, 30
DEMONSTRANT 1
DEMONSTRANT 2
DEMONSTRANTI
POLICAJCI

Mesto i vreme: Žanjevac, Centralna Srbija, danas

PRVI ČIN

1.

Žanjevac, Centralna Srbija. Kafana. Sto u separeu. Na stolu su flaša vina i dve čaše. Miodrag sedi za stolom i nervozno gricka zanoktice. Zatim vadi brojanice iz džepa i igra se s njima. Stane. Zamisli se. Prekrsti se

MIODRAG: Oprosti mi, Bože, za ovo što činim.

Miodrag nastavi da se igra s brojanicama. Stane. Gricka zanoktice. Pljucka ih. Pogleda na ručni sat. zadobuje prstima po stolu. Nastavi da se igra s brojanicama. U kafanu ulazi Grozdana. Prilazi mu oprezno

MIODRAG: Dobro večē.

GROZDANA: Dobro večē.

Rukuju se. Ona pomalo gadljivo, on pomalo zbunjeno

GROZDANA: Miodraže, zašto si me pozvao ovde?

MIODRAG: Sedi, Grozdana.

Pauza. Grozdana sedne

GROZDANA: Lako je tebi. Ja rizikujem da neko od mojih ne sazna.

MIODRAG: Jel misliš da te neko pratio?

GROZDANA: Ne.

MIODRAG: Hajde, radila si ovo i ranije.

GROZDANA: Jesam, ali ne s tobom.

MIODRAG: Niko neće saznati. Jesi li blesava?

GROZDANA: Jesi li siguran?

MIODRAG: Gazda mi je kum.

GROZDANA: TIM PRE!

MIODRAG: Ne brini.

GROZDANA: Osećam se tako prljavo.

MIODRAG: Zato što si sa mnom?

GROZDANA: Nisam mislila da te uvredim.

MIODRAG: Nisi? Kao što nisi vredala sve ove godine?

GROZDANA: To je protumačeno potpuno van konteksta.

MIODRAG: Da pređemo na stvar, Grozdana.

GROZDANA: Pređimo na stvar Miodrage, Bože, Miodraže.

MIODRAG: Ovo nije ono što ti misliš.

GROZDANA: Nije?

MIODRAG: Ne. O spajanju nema ni reči.

GROZDANA: Ne? Učinilo mi se da si jednom nešto spomenuo.

MIODRAG: Jesam li? To je bilo potpuno van konteksta.

Pauza

GROZDANA: Miodraže, rekao si da je naš grad u pitanju.

MIODRAG: Znam, znam, naš grad je za tebe svetinja.

GROZDANA: Ne veruješ mi?

MIODRAG: Ja u tvoju odanost Žanjevcu nisam nikad sumnjao.

GROZDANA: Ne, nisi. Sumnjao si samo u to da li sam izdala svoj narod, da li sam kurva, da li sam korumpirana advokatuša, da li sam čista Srpkinja.

MIODRAG: I ti si sumnjala u to da sam četnik, siledžija, klerofašista i lopov.

GROZDANA: Nisam sumnjala. Ja sam to tvrdila. Zašto si me zvao?

MIODRAG: Sudbina našeg grada je u pitanju, Grozdana. A jedino mi možemo da ga spasimo.

GROZDANA: Kako mi? Ti si vlast a ja opozicija.

MIODRAG: Možda jesam – možda nisam.

GROZDANA: Šta hoćeš da kažeš?

MIODRAG: Prvo da popijemo.

Miodrag im sipa vino

GROZDANA: Ne pijem kad vozim. Reci o čemu se radi.

Miodrag se prekrsti pa otpije

MIODRAG: Moj pokret Prava Srbija je, kao što znaš, u koaliciji s NAPRED SRBIJA.

GROZDANA: O čemu se radi?

MIODRAG: Stići ćemo i dotle. NAPRED SRBIJA nas pritiska na lokalnu da ih slušamo oko svega. Šta ko radi njihovi ljudi sede u Beogradu i smišljaju kako da napakoste običnom svetu.

GROZDANA: Izvini, izgubila sam te pre pet minuta. O čemu ti pričaš?

MIODRAG: Oni iz Gradine su isterali svoje imigrante.

GROZDANA: Nije ni čudo. Vi držite apsolutnu većinu u Gradini.

MIODRAG: To sad nije bitno. Ono što je bitno je da je Glavni odbor NAPRED SRBIJA naredio našem predsedniku opštine Žarkoviću da primi imigrante. Kad neće komšija onda moraš ti. Muko moja pređi na drugoga! Žarković je to već uradio. Složio se da njih pedeset smeste u stari Dom kulture. Čuo ga ja jutros.

GROZDANA: Zaista?

MIODRAG: ZAISTA, ZAISTA! Zamisli samo: naš lepi centar grada zagađen. Pun Arapa, Crnaca koji su stigli ko zna otkud! Danas njih pedeset. Sutra sto. Prekosutra dvesta. Za par godina će ih biti više nego nas. Progutaće nas totalno!

GROZDANA: Preteruješ, Miodraže.

MIODRAG: Preterujem? Sve go Arapin i musliman u srcu Srbije. Ej, bre!

GROZDANA: Tiše, tiše.

MIODRAG: Ma šta koji moj tiše?

GROZDANA: Tiše, Miodraže. Tebi ne pristaje takav jezik. Ti si veroučitelj.

MIODRAG: I ti si advokat iako si žensko pa ja ne pravim pitanje.

Pauza. Miodrag otpije

MIODRAG: Bi li pustila svog Nemanju da se jednog dana oženi s crkinjom?

GROZDANA: To je vrlo lično pitanje.

MIODFRAG: Ne bi, a?

GROZDANA: Kakve to veze ima s našim razgovorom?

MIODRAG: Ima sve veze. Jel bi mogla da voliš crno unučće? Da gledaš kako mali čokoladni ide u džamiju na gradskom trgu da klanja?

GROZDANA: Znam šta pokušavaš da uradiš.

MIODRAG: Daj, Grozdana, i vi iz Partije Centra ste isti kao i mi. A zašto? Jer ste Srbi. Ne date ni vi svoju kuću i okućnicu, svoje ime i krsnu slavu. A to što imamo nam nije s neba palo već smo vekovima ginuli za ono malo što imamo. A sad ona bagra da dođe da nam otme sve! Kažem ti, Grozdana, ako nisu mogli metkom ubiće nas kurcom, Bože mi oprost! Zna se koliko oni garavi vole da se kote.

Grozdana ustaje, zgađena

MIODRAG: Opštinski izbori dolaze za šest meseci. A tvoj CENTAR loše stoji. Cenzus ne možete da prođete.

GROZDANA: Na šta ciljaš?

MIODRAG: Možda dobijete koji poen kod birača ako, zajedno s nama, sprečite Žarkovića da od Žanjevca napravi Teheran. Razmisli malo, Grozdana. Znam za onaj kafić u koji si uložila pare. Da, isti onaj za koji te Žarković zavlaci godinama. Kad bi ti i ja napravili koaliciju mi bi zajedno zavladao Žanjevcom. Nikad ne bi videla komunalnu policiju, sanitarce, šintere i šta već ne. Razmisli pa mi javi.

GROZDANA: Nemam šta da razmišljam.

Grozdana ustane i krene

MIODRAG: Nisi rekla ne.

Grozdana seo krene prema njemu zausti nešto i odjuri. Miodrag se prekrsti i iskapi do dna. Mrak

2.

Polumrak. Na goloj sceni leže četiri tela. Začuje se jeziva škripa

GLAS (*distorziran, off*) : Šta se plašiš? Pa ja samo hoću da se malo igram s vama.

Ustane jedno od tela. Na telo padne "top". Svetlo otkriva mladića s krvavom ranom na sredini grudi

SALADIN: Ja sam Saladin Elahi. Imam 24 godine. Rođen sam u Sulejmaniji, Kurdistan. Imam irački pasoš ali ja sebe ne smatram Iračaninom. Moj maternji jezik nije arapski. Ja sam Kurd i govorim kurdski. Ne znam da li znate ali, mi Kurdi smo, ako to ikoga zanima, stari indoevropski narod. Zašto se zovem Saladin? Moj otac me nazvao tako po slavnom vojskovođi, Saladinu, koji je bio Kurd. Saladin je porazio krstaše i odbranio Jerusalim od Ričarda Lavljeg Srca. Moj otac, Jusef, me nazvao po čoveku koji je znao da se bori ali i da bude milosrdan. Jusef mi je pričao da je, iako musliman, Saladin bio uzor za sve vitezove hrišćanske Evrope. Jusef je bio profesor

istorije i znao je dosta toga. Mene istorija nije zanimala. Zanimalo me slabo šta, da budem iskren. Odrastao sam u tužnoj zemlji, siromašnoj. Od porodice sam imao samo oca i majku. Baba, deda, stričevi, tetke, dvadeset i pet bližih rođaka, svi su oni izginuli. Na istom mestu, u isto vreme. Vidite, moja porodica nije iz Sulejmanije. Oni su rodnom iz Halabdže. Jeste li čuli za Halabdžu? Sadam Husein je 1988. godine poslao na Halabdžu avione krcate hemijskim bombama. Pet hiljada mrtvih, desetine hiljada obogaljeno. Otac i moja majka Selima su se tada, igrom slučaja, zatekli u Sulejmaniji. I, tri godine kasnije, ja sam se rodio. Moj otac Jusuf mi je često govorio : “ Budi borac ali budi i milostiv. Budi kao Saladin. Nemoj mrzeti Arape. Nemoj mrzeti bilo koga. To će te samo pojesti. “ Ali, nije mi rekao da te može pojesti siromaštvo, glad. A meni je, nakon beskorisnog školovanja bilo dosta bede, nezaposlenosti, ratovanja s ISIS-om, iračkom vladom, beskrajnih sukoba između samih Kurda. Krenuo sam za Evropu. Dobro znam engleski pa sam se zbog toga opredelio za Englesku. Šta sam hteo? Hleb i mir, samo to. Verujte mi, radio bih posao, bilo koji posao, samo da odem iz Kurdistanu. Jusuf i Selima su ostali. Stari smo mi za to, rekla mi je Selima. I otišao sam. Prvo u Tursku a tamo nas Kurde, kao što možda znate, baš vole. Jedva sam umakao njihovoj graničnoj patroli. Tursku sam prešao više peške nego u kolima. Pa onda pravac - Grčka. Ribarski brod pun izbeglica iz Azije i Afrike. Prava Nojeva barka. Bio je s nama, u potpalublju, neki momak plave kose i zelenih očiju. Štrčao je kao bela vrana. Tvrdio je da je Afganistanac. Kad sam mu rekao da izgleda kao Rus šapnuo mi je: “Reci to još jednom i zaklaću te”. Iskrkali su nas pored Soluna. Tu sam saznao od jednog zemljaka da su mi otac i majka mrtvi. ISIS je podmetnuo eksploziv u autobus kojim su se vozili. Oplakivao sam ih ceo put. Od Soluna do granice, preko makedonskih planina, dolinom Vardara, dolinom Morave. Oplakivao sam ih i oplakujem ih. I drago mi je što su stradali pre mene. Da sam ja bio prvi, tuga bi ih ubila.

Pauza

Šest meseci sam putovao od Kurdistanu do Evrope. Borio sam se i bio milostiv kako prema onima koji bi mi se zamerili tako i prema onima koji su imali manje sreće od mene. Da bih na kraju stigao u Srbiju. Da bih na kraju poginuo u Srbiji.

Skljoka se na pod. Mrak

3.

Park ispred Doma kulture. Demonstranti, staro i mlado, s jezivim, iskrivljenim maskama na licima, stoje na sceni i drže transparente: NAPOLJE IZ ŽANJEVCA! OVO JE SRBIJA! MRŠ NAZAD U GRADINU! UVEK SRBIJA – NIKAD MUSLIMANIJA! ETO VAM BOSNE! SIDA? NE, HVALA! Lepršaju zastave Srbije i opštine Žanjevac: krvava sablja na čiju oštricu je nabijena crnpurasta glava pokrivena turbanom. Ispred gomile stoje Grozdana i Miodrag. Miodrag je pun sebe, vrti brojanice i paradira naokolo s velikim krstom oko vrata. Grozdana je zabrinuta i puši cigaretu

DEMONSTRANTI:

Oni nisu kao mi.

Oni nikad neće biti kao mi.

Oni su prljavi, ružni i zli.

Oni nikad neće biti kao mi.

Ako ih toliko voliš a ti ih primi u stan.

Nemamo ništa protiv njih.

Kad su tamo odakle su.

Prijatelj je mio ma koje vere bio.

Sve dok je beo i pravoslavan.

Nek dođu ko turisti a ne 'vako.

Oni prljaju ulice.

Oni šamaraju našu decu.

Oni imaju pokriveno žene.

ONI TUKU ŽENE ČEŠĆE NEGO MI!

Oni ne jedu svinjetinu.

Oni šire zaraze.

Oni nisu kao mi.

I da postanu kao mi oni nikad neće biti kao mi jer im mi nećemo dati.

Jer, ako oni postanu isti mi, ko smo onda mi, koji kurac?

Oni veruju u svog Boga.

Naš je davno digao ruke od nas.

Oni dolaze sa istoka, kao kuga.

Oni su mrki i zli kao šakali.

Oni su crni kao noć.

Njih je mnogo a nas je malo.

Oni će nas U-NIŠ- TI-TI!

Kroz gomilu se probija novinar Miroslav Jednak. Prilazi Miodragu i Grozdani. U ruci mu je diktafon. Prvo poturi diktafon Miodragu

JEDNAK: Miroslav Jednak, dopisnik *Panorame*. Razgovaramo sa Miodragom Radovićem, predsednikom odborničke grupe Prave Srbije

MIODRAG: Ne razgovarate. Vama nemam šta da kažem.

JEDNAK. Zašto?

MIODRAG: Jer ste plaćenici i autošoviniisti. Zapiši to!

JEDNAK: Kako komentarišete činjenicu da je policija zabranila vaše demonstracije?

MIODRAG: Nemam komentar.

JEDNAK: Vi ste blokirali Dom kulture i ne date migrantima da uđu u svoje prostorije.

MIODRAG: Svoje prostorije? Ovo je narodna zgrada. Jednak, beži kući i ne sramoti svog oca.

JEDNAK: Odgovorite na pitanje i pustite mog pokojnog oca na miru.

MIODRAG: Neću da ti odgovorim i idi odavde, čoveče Božji.

Jednak prilazi Grozdani

JEDNAK: Gospođa Grozdana Petrović, predsednica Glavnog odbora i odborničke grupe Partije Centra. Kako vi objašnjavate vaše prisustvo na ovim demonstracijama?

GROZDANA: Žanjevac je siromašna opština i ne može da sebi dozvoli još gladnih za koje nema adekvatne uslove. Ja bih jako volela da mi, zabrinuti građani, možemo nekako da pomognemo onima koji nemaju krov nad glavom ali je to neizvodivo.

JEDNAK: Hoćete da kažete da to što i pripadnici vaše partije učestvuju u demonstracijama nije motivisano rasnom ili verskom netrpeljivošću?

GROZDANA: Ni najmanje. Mi se samo brinemo za ekonomiju i zdravlje grada.

JEDNAK: Zdravlje? Hoćete reći da su migranti bolesni?

GROZDANA: Ne, to nisam rekla.

JEDNAK: Ali implicirate.

GROZDANA: Ništa ja ne impliciram samo mislim da, kad ljudi dođu iz druge zemlje a nemaju adekvatne uslove može doći do pandemije.

JEDNAK: Pre nekoliko meseci je u našem hotelu *Počekovina* bila veća grupa azilanata iz Ukrajine. Zanimljivo je da njih niko nije pitao za zdravlje. Da nije to možda zbog toga što su ti azilanti, za razliku od ovih danas, beli?

DEMONSTRANTI: Muriya-izdaja! Muriya-izdaja!

DEMONSTRANT 1: Vidi Danila kako se mršti!

DEMONSTRANT 2: Znam gde živi, majku mu pandursku!

JEDNAK: Kako objašnjavate to što vaši odbornici i simpatizeri izvikuju ksenofobične parole?

GROZDANA: To što vi umišljate ne znači da je to istina.

DEMONSTRANTI: Ubij, zakolji, da Crnac ne postoji! Za Kurda i Arapina ide motka fina! Turčin na kolac a posle u lonac!

JEDNAK: Šta kažete sad?

GROZDANA: To je par ekstremista i provokatora. Ne možete reći da su to ljudi iz partije koja se uvek zalagala za građanske vrednosti.

JEDNAK: Zalagala? Mislite, zalaže? Pre par minuta sam video vašeg savetnika Ivića.

Vitlao je s natpisom: NEĆE PROĆI ZELENA TRANSVERSZALA!

GROZDANA: To ste upravo izmislili.

JEDNAK: Ne, to sam maločas fotografisao.

Jednak krene

GROZDANA: Čekajte malo... Mi smo uvek bili za humanističke vrednosti.

JEDNAK: Ako je tako šta onda radite s fašistima?

GROZDANA: Mi smo došli odvojeno.

JEDNAK: Hoćete reći da su ovo dva odvojena mitinga?

Pauza

JEDNAK: Tako sam i mislio.

Jednak odlazi. Miodrag prilazi Grozdani

MIODRAG: Šta si pričala s onim ustašom Jednakom?

GROZDANA: Ništa značajno.

MIODRAG: Ništa značajno? Siti se ispričaste a ništa značajno.

GROZDANA: Ne opterećuj se. Šta nam on može?

MIODRAG: Ništa ali, treba biti oprezan. Ako hoćeš da naša koalicija.

GROZDANA: Naš stranački sporazum na lokalnu.

MIODRAG: Naš stranački sporazum na lokalnu uspe ja bih ti savetovao da držiš jezik za zubima.

GROZDANA: Jel mi ti to pretiš, Miodraže?

MIODRAG: Nije to pretnja već koristan savet.

Udaljena eksplozija. Žamor svetine

DEMONSTRANT 1: Eno ih, dolaze!

DEMONSTRANT 2: Udaraju levo i desno!

DEMONSTRANT 3: Jebu majku majčinu!

Patrona sa suzavcem padne na scenu

MIODRAG: Policija! Bežimo!

*Miodrag i Grozdana zbrišu. Demonstranti beže kud koji. Dotrčavaju POLICAJCI sleva i zdesna. Sevaju udarci. Demonstranti se brane transparentima. Zavijanje sirena, off.
Mrak*

4.

Uličica nedaleko od Doma kulture. Dim se spustio na zemlju. Park izgleda kao da je tu maločas vođena žestoka bitka: transparenti, delovi odeće, policijski pendreci i šlemovi su razbacani na sve strane. Dolaze Dadara, Mićuka i Petar. Imaju srpski "suedehead" izgled tj. oni su "skinsi" koji nemaju svastike i sl. već su, tobože, veliki vernici, u crnom, s krstovima, nacionalnim znamenjima i par milimetara kose viška.

DADARA: Jebaše nam murijaški kerovi mater. Žanjevac liči na Kosovo Polje.

PETAR: Ne seri, Dadara!

MIĆUKA: Da, Dadara, ne seri kad ti lepo Petar kaže.

PETAR: Kad smo već kod toga – ne seri ni ti Mićuka.

DADARA: Petre, ja samo kažem da ne mogu da nam ovo rade.

PETAR: I ne mogu. Uzvratićemo im. Vrlo brzo.

DARA: Kad?

PETAR: Kad se ukaže pravi momenat.

DADARA: Kad?

PETAR: Kad ja naredim, Dadara.

DADARA: Kad narediš da se, kao maločas, zavučemo u budžak i drhtimo kao pičke dok policija tuče našu braću i sestre?

PETAR: Ja vodim borbenu falangu *Stefan Nemanja* i nemoj da si to zaboravio! Ja! Vidi ovo!

Petar pocepa svoju košulju. Na grudima mu je ogroman ožiljak

PETAR: Ovde mi je onaj šiptarski pekar Arif iz Vlajkovićeve zabio nožekanju pre tri godine.

DADARA: Znam. Izvini.

PETAR: A ja sam opet imao dovoljno snage da mu bejzbolkom razbijem njušku arnautsku. Vidi ovo, vidi!

Zgrabi Dadarinu ruku i prisloni je uz glavu

PETAR: Pipaj. Policijski pendrek . Deset kopči. Ono kad smo tukli pedere u Beogradu. Triput sam bežao od policije. Jednom u Austriju i dvaput u Italiju. I zbrisao im. Posle sam robijao godinu dana ali vredelo je. A šta si ti uradio, pička ti materina balava?

Petar ga odgurne

DADARA: Ja samo kažem da nismo ništa uradili.

PETAR: A koga bi ti da tučemo? Naše ljude?

DADARA: Oni nisu naši ljudi.

PETAR: Oni su Srbi! Iako su murija!

DADARA: Oni su balije i ustaše.

PETAR: Ćuti, moronu! Jesi li zaboravio zašto smo došli u park? Došli smo da oteramo *uglješe* i *muslidže* a ne njih. Gubi mi se s očiju! I to pod odma'!

Dadara otrči

PETAR: Mićuka, trk za njim i pazi da ne napravi neko sranje.

MIĆUKA: Razumem.

Mićuka odjuri. Petar gleda za njim a zatim se pažljivo osvrne oko sebe. Prilazi mu Žarković

ŽARKOVIĆ: Vidim, imaš probleme.

PETAR: Šta će mi problemi Žarkoviću kad imam tebe.

Žarković ga zgrabi i pribije ga uza zid

ŽARKOVIĆ: Zahvali Bogu što smo tvoj matori i ja bili drugari u Kamenici inače bi sad drugu pesmu pevao.

Žarković ga, s gađenjem, pusti

PETAR: Što si tako nervozan, Žarkoviću? Možda ti nedostaju stari dani kad si otporaše kaćio za kuke za meso i tukao ih pendrekom po jajima.

ŽARKOVIĆ: Ti stari dani mogu da se vrlo brzo vrate ako nastaviš da melješ.

Pauza

ŽARKOVIĆ: I, imamo li problem?

PETAR: Nemamo. Mali Dadadra je lajav. Inače su svi pod kontrolom.

ŽARKOVIĆ: Dadara? Taj ima mudanca ko suhe groždice što bi rekli Hrvati! Nego, jesi li siguran da ih ZAISTA držiš pod kontrolom?

PETAR: Pa, jesam.

ŽARKOVIĆ: Tvoje *pa, jesam* nije dovoljno dobro za neke VEOMA važne ljude.

PETAR: Jesam, siguran sam. Sve je pod kontrolom.

ŽARKOVIĆ: Neka tako i ostane. Ovo s migrantima je otišlo predaleko. Imali smo sreće pa niko od njih nije povređen.

PETAR: Sreće? A naši ljudi?

ŽARKOVIĆ: Petnaestak na obe strane.

PETAR: Ti i tvoja murija.

ŽARKOVIĆ: Ja sam se penzionisao.

PETAR: Jednom pandur - uvek pandur.

ŽARKOVIĆ: Jednom drukara - uvek drukara.

Pauza

PETAR: Slušaj, Žarkoviću.

ŽARKOVIĆ: Nema ja šta da slušam i ne zovi me tako. Ti slušaš mene. To tako funkcioniše. Ili možda treba da te odvedem u svoj podrum? Imam jednu lepu kuku samo za tebe, volino!

PETAR: Jednom si zaglavio suspenziju zbog toga. Nećeš ponovo.

ŽARKOVIĆ: Dečko, da ti kažem nešto.

PETAR: Ajde.

Žarković ga silovito udari u stomak. Petar klone

ŽARKOVIĆ: Pet godina sam čekao da me vrate na posao. I dočeka sam. Onda sam, tri godine kasnije, prerano poslan u penziju. Nema veze. Onda sam čekao još četiri godine. I onda sam ušao u politiku i postao predsednik opštine. Nemoj misliti da ne mogu da sačekam još koju godinicu da ti se ljudski napijem krvi. Ja sam, ako nisi skontao do sada, veoma strpljiv čovek.

PETAR: Okej, kapiram.

Žarković mu priđe i zgrabi ga za potiljak. Unese mu se u lice

ŽARKOVIĆ: Ništa ti ne kapiraš. Zato ću morati da ti pojasnim: JA sam ovde glavni i JA polažem račune nekim bitnim ljudima a ti bitni ljudi, da te podsetim, su oni isti koji su te izvukli iz zatvora u kojem ti je, da te podsetim, ovolicno falilo da dobiješ

ćebovanje i redaljku pride. Ali, ako im JA kažem da si zasrao onda će te pustiti niz reku bez povratka a cela Zabela će se radovati TVOM nevinom dupetu. Jel to jasno?
PETAR: Jasno, jasno.

Žarković ga odgurne

ŽARKOVIĆ: Ponavljaj za mnom: migranti će biti bezbedni.

PETAR: Migranti će biti bezbedni.

ŽARKOVIĆ: Tako. Držim te za reč. Čovek se veže za reč. Ili za radijator.

PETAR: Šta ti to znači?

ŽARKOVIĆ: Za tebe je bolje da nikad ne saznaš.

Žarković ode. Petar se izvali na leđa, ječeći. Mrak

5.

Park ispred Doma kulture. Demonstranti, staro i mlado, naoružani starim maskama i transparentima. Ispred njih stoje Demonstranti 1 i 2

DEMONSTRANTI:

Zašto srpska policija tuče SAMO Srbe?

Zašto ne tuku emigrante ko sav normalan svet?

Zato što se boje sveta

Zato što se boje Evrope

Zato što se boje Amerike

Zato što se boje masona

Zato što se boje iluminata

Lumena i laminata

Zato tuku Srbe!

DEMONSTRANT 1: Gde si sad, Miodraže Radoviću?

DEMONSTRANTI: Ne-ma ga!

DEMONSTRANT 2: Gde si sad, Grozdana Petrović?

DEMONSTRANTI: Ne-ma je!

DEMONSTRANT 1: Dole kompromizeri!

DEMONSTRANTI: Dole!

DEMONSTRANT 1: Da nam živi Građanska inicijativa za čisti Žanjevac!

DEMONSTRANTI: Živela!

DEMONSTRANT 1: Živeloo konačno rešenje azilantskog pitanja!

DEMONSTRANTI : Živelo!

Demonstrant 2 zgrabi Demonstranta 1 za ruku i počne da mu šapuće na uho

DEMONSTRANT 1: Stvarno? Nacisti to rekli za Jevreje? Mhm, dobro. *(Narodu)*

Zaboravite da sam ovo rekao. BILO JE POTPUNO VAN KONTEKSTA!

DEMONSTRANTI: Već smo zaboravili. Mi možda imamo pažnju zlatne ribice ali zato imamo manire svinje.

DEMONSTRANT 1: Živela Srbija!

DEMONSTRANTI: Živela!

DEMONSTRANT: Moramo da se suprotstavimo ovom bašibozuku s Orijenta. A mi nemamo dovoljno hrabrosti da izađemo na ulice i protestujemo. Pogledajte koliko nas je malo danas!

DEMONSTRANTI: Kad smo pičke! Al i neka smo! Mi smo samo narod i ne znamo za bolje!

DEMONSTRANT 2: Al što nas političari ne pozvaše da opet izađemo na miting?

DEMONSTRANTI: Kad su pičke! Prokleti bili!

DEMONSTRANT 1: A šta nam se nudi? Peticija za smenu predsednika opštine?

DEMONSTRANT 2: Pa, to je jedino rešenje. Vidiš da je Žarković potkupio neke odbornike opozicije i dobio potrebnu većinu da mu se izglasa poverenje. Mora se to drugačije. Peticijom.

DEMONSTRANT 1: More, dok se ispotpisuje peticija i budu izbori imigranti će da preplave Žanjevac. Napolje s njima!

DEMONSTRANTI:

Napolje, napolje!
Brže - bolje, brže - bolje!
Napolje s azilantima
Napolje, napolje!
Brže bolje!
Mi ih nismo primili
Mi im nismo azil dali
Mi se nismo saglasili
Mi za to nismo glasali
Napolje, napolje!
Brže - bolje, brže - bolje!

Sirena policijskih kola, off. Svi se razbeže. Mrak

6.

Žarkovićeva kancelarija. Sto i stolica su levo a vrata su na desnoj strani. Žarković, zavaljen, za stolom, razgovara mobilnim telefonom. Noge je podigao na sto kao da je kauboj

ŽARKOVIĆ: Slušaj, ovako ćemo za tvog malog. Prilagodićemo konkurs njemu a ne njega konkursu. Kako to mislim? Pa, recimo ovako: za savetnika za ekologiju tražimo nekoga ko ima koji fakultet? A, nema fakultet. Jel ima barem srednju? Ima. Dobro. I nekoga ko je završio, recimo, koju srednju? Kožarsku? Dobro. I nekoga ko je radio do sada kao... Klao je stoku po selima? Dobro. Onda stavi, neko ko je imao angažman u stočarstvu i poljoprivredi. Obrada organske hrane? Može, može. Vrlo kreativno. Eto, onda smo se dogovorili. Ti samo malo upicani taj tekst oglasa pa pošalji mojoj

sekretarici Miri na mejl i nema problema. Ama, ništa ne brini. Zaposličemo mi malog a ti gledaj kako da mi se revanširaš. Znam, ti si uvek široke ruke. Ajd ,zdravo.

U kancelariju hrupe Miodrag i Grozdana. Miodrag nosi hrpu papira u ruci a Grozdana nosi aktu tašnu. Žarković se zaklati na stolici i jedva se uhvati rukama za sto da ne padne

MIODRAG: Aha! Planduje se, Žarkoviću, planduje!

ŽARKOVIĆ: Idi bre, Miodraže u u pičku materinu.

MIODRAG: Može. Al prvo ti!

Miodrag baci papire na sto

ŽARKOVIĆ: Šta je bre to?

MIODRAG: Peticija za tvoj odlazak.

Žarković zgrabi papire i počne da ih cepa k'o ludak novine

GROZDANA: Džabe se trudite. To je samo kopija. Original je overen u sudu.

Pregledan, parafiran.

MIODRAG: Reci mu, Grozdana. Pravno ga pritisni.

GROZDANA: Sakupili smo jedanaest hiljada i tri stotine sedamdeset dva potpisa a to je, ako se ne varam, 53% punoletnih stanovnika Žanjevca. Birača. Od kojih su mnogi vaši nekadašnji birači, kolega Žarkoviću.

Žarković zastane

ŽARKOVIĆ: Pa šta? Ostalo je 47%.

GROZDANA: Tačno. Ali je tačno i to da peticija traje. I tačno je i to da, ako pogledate kroz prozor vaše kancelarije, možete videti popriličan red potpisnika ispred kuće u kojoj je smeštena moja stranka.

Žarković baci papire u stranu

ŽARKOVIĆ: Tvoja stranka? Vi na lokalnu ne postojite kao stranka!

GROZDANA: To je netačno!

ŽARKOVIĆ: Netačno? Pa vas je Glavni odbor kolektivno izbacio iz stranke.

MIODRAG: Jel to istina? Grozdana?

Pauza

GROZDANA: Da, ali to nije bitno.

ŽARKOVIĆ: Nije bitno? Izbacili su vas iz Partije Centra zbog raspirivanja verske i nacionalne mržnje.

GROZDANA: To su lažne optužbe!

ŽARKOVIĆ: Daj, Grozdana, priznaj: ti si rasistkinja!

GROZDANA: Nisam!

Žarković je teatralno potapše po ramenu

ŽARKOVIĆ: Naravno da nisi, naravno! Kao što nije ni Miodrag.

MIODRAG: E, Žarkoviću, nemoj da se vređamo.

ŽARKOVIĆ: Ne vređam vas. Vi ste isti kao i ja. Vi ste rasisti.

GROZDANA: Ja nisam!

ŽARKOVIĆ: Vi Mrzite Crnce i Arape. Ja to razumem. Mislite da ja želim da nam opogane grad? Ne želim ali moram da ih pustim. Da sam šef policije kao nekad ja bi ih poslao nazad onim tvojim idiotima u Gradinu.

MIODRAG: Oni su tamo uradili ono o čemu ti sanjaš.

ŽARKOVIĆ: JESU! I tako napakostili Žanjevcu. Što ih nisu poslali u Beograd nego kod nas? More, ti iz Gradine su nam uvek podvaljivali.

MIODRAG: Prodavali su nam bušni sir na Gradskoj pijaci.

GROZDANA: I crvljivu slaninu.

ŽARKOVIĆ: Eto, vidite.

MIODRAG: I, šta s tim?

ŽARKOVIĆ: Kako šta s tim?

MIODRAG: Mi ne volimo Gradinu, Gradina ne voli nas baš kao što Šapčani ne vole Valjevce a Užičani Čačane i obratno. I, šta s tim? Žarkoviću, nismo došli ovde da se gladimo po glavama već da te oteramo.

GROZDANA: Upravo.

Pauza.

ŽARKOVIĆ: A šta ako se samo malo utišate i pustite mene da sredim stvari.

GROZDANA: Kako to mislite?

ŽARKOVIĆ: Odustanite od peticije. Ne forsirajte demonstracije.

MIODRAG: Zašto bi mi to uradili?

ŽARKOVIĆ: Da sakupite snage za izbore. Loše izgleda kad vas nazivaju rasistima.

GROZDANA: Ja nisam rasista.

ŽARKOVIĆ: Naravno da nisi, Grozdana. Hoću da kažem: razmislite malo.

MIODRAG: Potpiši ostavku pa ćemo onda da razgovaramo.

GROZDANA: Slažem se.

Žarković krene prema stolu. Zavali se u stolicu i digne noge na sto

ŽARKOVIĆ: E baš me zaboje za vas i vašu peticiju!

GROZDANA: Preko 53% građana Žanjevca.

ŽARKOVIĆ: Može da me poljubi u dupe.

MIODRAG: Tako govoriš o svom narodu?

ŽARKOVIĆ: Da. A znate li zašto? Ova ovde nema podršku sopstvene partije. Tvoja partija.

MIODRAG: Mi smo svenarodni pokret.

ŽARKOVIĆ: Evo vam ga kurac svenarodni! Jedva ste prešli cenzus na republičkim izborima! Narod, glup kakav je, ne zna ni šta se dogodilo juče a kamoli pre šest

meseci. Jednom rečju – vi, rascepkani, posvađani, neki čak i bez partije, nećete biti neka naročita prepreka.

GROZDANA: Ali ne zadugo!

Grozdana vadi papir iz torbe. Pruža ga Žarkoviću

ŽARKOVIĆ: Šta je bre ovo?

GROZDANA: Mi iz Partije Centra od danas nismo Partija Centra već pokret BŽ: Budućnost Žanjevca.

ŽARKOVIĆ: Budućnost? Zvuči kao fudbalski klub.

GROZDANA: Mi smo ozbiljan pokret, s iskusnim kadrovima i dobrom infrastrukturom. A imamo i podršku kako gospodina Miodraga tako i Građanske inicijative za čisti Žanjevac.

ŽARKOVIĆ: Misliš, etnički čisti Žanjevac? Oni što su vikali: Konačno rešenje! Nek vam je sa srećom! Ajde, sad! Gubite mi se s očiju!

GROZDANA: Nećemo se pomeriti odavde dok ne podnesete ostavku.

ŽARKOVIĆ: Baš me i to zabole. Tornjajte se!

MIODRAG: Mi smo lideri opozicije. Ne možeš nas izbaciti tek tako.

ŽARKOVIĆ: U pravu si.

Žarković uzima telefon.

ŽARKOVIĆ: Alo, obezbeđenje? Mile, dođi kod mene. Odma. I, šta ćete sad?

MIODRAG: Upoznaćemo Mileta, šta drugo?

ŽARKOVIĆ: A ti, Grozdana, jesi li sigurna da želiš da upoznaš Mileta?

GROZDANA: Želim da vam kažem da se za ovakve stvari ide na sud.

Kucanje na vratima

ŽARKOVIĆ: Kad su pre stigli? Napred!

Ulazi Jednak

ŽARKOVIĆ: Šta ćeš ti ovde?

JEDNAK: Zakazali smo intervju za danas u jedanaest.

ŽARKOVIĆ: I, koliko je sad?

JEDNAK: Jedanaest.

ŽARKOVIĆ: Do mojega! (*u telefon*) Mile, ostani tu gde si i čekaj da ti se javim. Možeš li da sačekaš napolju, Jednak?

GROZDANA: Ne, ne može da sačeka. Neka napiše momak članak o tome kako je predsednik opštine pretio predstavnicima opozicije.

MIODRAG: Hteo je da napujda na nas one gorile iz obezbeđenja.

ŽARKOVIĆ: Svi napolje!

GROZDANA: Žarkoviću, vi ne smete da izbacujete napolje stranačke prvake.

Pogotovo kad su tu pripadnici medija.

ŽARKOVIĆ: Hoćete da zovem obezbeđenje?

MIODRAG: Pa hajde! Ja im neću dozvoliti da me mirno izvuku odavde.

GROZDANA: Ni ja!

ŽARKOVIĆ: Dobro, ostanite ovde ako hoćete. Ja ionako imam intervju s momkom.

Žarković ustaje

ŽARKOVIĆ: Jednak, idemo na pićence. Ja častim. Pa ćemo posle malo intervjujčić.

JEDNAK: Sve sam čuo.

ŽARKOVIĆ: Šta si ti čuo?

JEDNAK: Sve otkad ste vas dvoje hrupili u kancelariju s peticijom.

MIODRAG: Laže. Nismo te videli u hodniku.

JEDNAK: Bio sam u toaletu kad sam začuo dreku iz kancelarije.

ŽARKOVIĆ: Dakle, slušaš nas od početka?

JEDNAK: Manje-više.

GROZDANA: Ja nisam rasista!

MIODRAG: Grozdana, nemoj više. Dosadilo je i Bogu i ljudima.

ŽARKOVIĆ: Pa, šta možemo da učinimo za tebe?

JEDNAK: Već ste učinili.

Jednak se okrene prema vratima

ŽARKOVIĆ: Jednak, iznervirao si mnoge ljude.

JEDNAK: Tek ću da ih iznerviram.

Jednak izađe. Mrak

7.

Park s prečkama, tegovima i klackalicama koje su svojevrsna "teretana na otvorenom". Iznad "teretane" je velika tabla s dvoglavim belim orlom i natpisom : OVU TERETANU JE GRADU ŽANJEVCU DAROVAO SVENARODNI POKRET PRAVA SRBIJA.

Vežbaju Mićuka i Dadara

MIĆUKA: Nego, Dadara, da te pitam nešto.

DADARA: Šta je?

MIĆUKA: Nešto te ne viđam ovih dana.

DADARA: Nije mi bilo dobro.

MIĆUKA: Meni deluješ zdravo.

DADARA: Ma, pusti me, nisam okej.

MIĆUKA: Šta ti je?

DADARA: Pusti šta mi je i vežbaj.

MIĆUKA: Dobro.

DADARA: Gruvaj, gruvaj, gruvaaaj!

Jedno vreme vežbaju bez reči. Čuje se samo stenjanje, ječanje i brektanje

MIĆUKA: Mnogo si ljut.

DADARA: Aha.

MIĆUKA: Da ti matori nije zavrnuo džeparac?

DADARA: Ne može.

MIĆUKA: Kako ne može?

DADARA: Otpustili su ga. Nema ni pare.

MIĆUKA: A majka? Daje lovu?

DADARA: Majka da kad da a daje retko.

MIĆUKA: Aha. Jesi li možda zbog toga besan?

DADARA: Možda. Uffff!

MIĆUKA: Ili si možda ljut na Petra?

Dadara prestane s vežbom

DADARA: E, slušaj, Mićuka, koji je tvoj problem?

MIĆUKA: Kako?

DADARA: Jel te poslao Petar da me pratiš, a?

MIĆUKA: Ne razumem.

Dadara jurne prema Mićuki. Zgrabi ga za ramena

DADARA: Jel mu pišeš izveštaje? A? Jel mu pišeš izveštaje?

MIĆUKA: Daj, bre, Dadara. Znaš me valjda.

DADARA: Znam te. Zato ti i govorim.

Mićuka ga zgrabi šakom za vrat

MIĆUKA: Ti i ja smo najbolji ortaci! Najbolji! Ja te nikad ne bih zajebao.

DADARA: Što bih ti verovao?

MIĆUKA: A ko se borio za tebe, a? Ko je tukao svakog ko bi rekao nešto gadno o tebi? Od vrtića krvarim za tebe a ti meni tako!

Pauza

DADARA: Izvini, Mićuka.

MIĆUKA: Postao si paranormalan.

DADARA: Misliš paranoičan?

MIĆUKA: Paranormalan, paranoičan, kako god. Zavlačiš se u kuću i danima te nema.

Kad ti spomenu Petra ti poludiš.

DADARA: Jebao te Petar!

MIĆUKA: Nemoj tako.

DADARA: Šta nemoj tako? Misliš da nisam primetio kako mu podilaziš?

MIĆUKA: Ne podilazim mu. Ja ga samo slušam.

DADARA: Zašto?

MIĆUKA: On je stariji i pametniji od nas i zna šta radi.

DADARA: On nas je izdao.

MIĆUKA: Odakle ti to? Petar izdao?

DADARA: A odakle mu knjižara u centru grada? Odakle mu stan, žena, dete? Zašto vozi dobra kola a ti i ja idemo okolo taban - tursom!? A?

Pauza

MIĆUKA: On radi ono što je najbolje za nas.

DADARA: Najbolje za nas? Ej bre, *muslidže* nam drže centar grada! Smrde u onom Domu kulture, ne izlaze iz njega!

MIĆUKA: Neće još dugo.

DADARA: Otkud znaš?

MIĆUKA: Videćeš.

DADARA: Ajde, reci mi. Neću nikome da kažem.

MIĆUKA: Ne znam.

DADARA: Ne znaš?

MIĆUKA: Samo osećam.

DADARA: Osećaš? Ako ih sad ne udarimo nikad nećemo. Idi i reci Petru.

Dolazi Petar. Obučen je u kaput iapod kojeg nosi elegantno odelo

PETAR: Šta da mi kaže?

MIĆUKA: Nemoj, Petre.

PETAR: Ti tišina. Šta da mi kaže?

DADARA: Ne može to tako bre!

PETAR: Šta ne može?

DADARA: Mi da ništa ne radimo a oni iz Bangladeša da nam smrde.

PETAR: A šta bi ti? Da ih izbaciš napolje?

DADARA: Pa da.

Prilazi mu Petar. Zamahne rukom. Dadara se trgne u stranu

MIĆUKA: Nemoj ga, Petre!

PETAR: Jesam li ti rekao da zavežeš?! Dadara, kako misliš da ih središ kad si kukavica?

DADARA: Nisam.

PETAR: Jesi. Uplašio si se maločas.

DADARA: Ne plašim se. Samo si me iznenadio.

PETAR: Dobro. Iznenadio sam te.

Petar ga hitro zgrabi i obori na zemlju. Kolenom mu pritisne grudi. Zamahne pesnicom

DADARA: Nemoj! Molim te!

PETAR: Ko se sada plaši, a?

MIĆUKA: Petre, nećemo valjda naše ljude?

Petar zamahne. Dadara vrisne. Pesnica mu se zaustavi tik ispred Dadarinog nosa

PETAR: Jesi li se sad usrao?!

DADARA: Jesam.

PETAR: Upišao si se u gaće?

Pauza

DADARA: Jesam.

PETAR: I, jel imaš muda?

DADARA: Nemam.

PETAR: A ko ih ima?

DADARA: Tiii.

PETAR: Bedna pičko.

Petar ustane. Lenjo šutne Dadaru u nogu

PETAR: Ti, otpadu ljudski, ustani!

Dadara ustane s teškom mukom

PETAR: Od danas više nisi vitez falange *Stefan Nemanja*.

MIĆUKA: Nemoj to da mu uradiš, Petre. Molim te. Ako je on kukavica onda smo svi mi kukavice jer se svi plašimo tebe.

PETAR: Jeste. Svi se plašite mene. To je normalno. Ali, i tu postoji razlika.

MIĆUKA: Koja?

Petar nokautira Mićuku. Mićuka ustane na jedvite jade. Pljune u stranu

PETAR: E, jel sad vidiš razliku?

MIĆUKA: Koju razliku?

PETAR: Ja sam te udario a da li je Dadara skočio da ti pomogne? Nije. Da li je rekao nešto? Nije. A ti si ga branio. Jer ti je drugar. Jer misliš da ti je brat. A nije ti ni brat ni drug. Ti si dobar Srbin, Mićuka. Ti si jak i podnosiš batine kao muškarac. Ne plačeš

kad te udare. Ne moliš za milost niti je pružaš. I borac si, pravi vitez. Imaš muda. Ali nemaš mozak. Jer, da imaš, znao bi da ovo ovde nije tvoj prijatelj.

DADARA: Mićuka, ja bih ti pomogao.

PETAR: Tišina. Ako čujem da si napravio neko sranje, bilo kakvo sranje, da si bacio papirić na ulicu ili pišao u haustoru, poslaću ti falangu da ti se usere u život. Ajde sad, gubi se odavde, popišanko!

DADARA: Mićuka, reci nešto.

MIĆUKA: Nemam šta, Dadara.

DADARA: Pičko!

Dadara odjuri. Mrak

8.

Polumrak. Na goloj sceni leže četiri tela. Kapljanje vode, off

GLAS (*distorziran, off*) : Da li si pod tušem? Znam da si pod tušem, lepotice. Mmm, lepo mirišeš! Baš lepo!

Ustane jedno od tela. Na telo padne "top". Svetlo otkriva devojkicu krvavog lica u belom, krvavim flekama pokrivenom, bade mantilu

JASMINA: Ja sam Jasmina Barakat. Imam dvadeset godina. Dolazim iz Homsa, Sirija. Otac i majka su mi muslimani mada oni nikad nisu držali mnogo do običaja. Nikad nisam bila pokrivena a u džamiji sam otišla samo nekoliko puta. Ne znam oko čega se vodio ratu mojoj zemlji. Mislim da to nikome nije jasno. Mi, Sirijci, imamo istu, izbegličku sudbinu ali više ne vrujemo svojim zemljacima. Ne verujemo čak ni svojim rođacima. Znam da mog grada nema. Znam da će biti užasno ako ma koja strana pobedi. Moja majka, Samra, mi je rekla: "Dete, mi ne bežimo od rata i smrti. Mi bežimo od sramote." Ja bežim od sramote i Džibrila. On je sad u Asadovoj vojsci. Nekad je bio lep momak iz komšiluka koji mi je bacao cveće preko zida. Belo cveće jasmina. Danas je masovni ubica koji lakše baca granate nego što je nekad bacao

cveće. Kapetan Džibril Hurani. Specijalnost mu je da baca bombe u podrumu u kojim se kriju preplašeni ljudi. Napravio je štab od moje gimnazije. Priča se da u fiskulturnoj sali muči pobunjenike. Veša ih naopačke za koševu. Vezuje za kozlič i šiba ih na smrt. Radi im takve užase koje ne mogu da prevalim preko jezika. Taj momak. Koji je nekad imao oči boje Sunca. Danas su te oči samo naizgled iste, zlatne boje. U njima nema Sunca. U njima živi tigar koji ne ubija hrane radi već iz uživanja. Videla sam Džibrilovu fotografiju na internetu pre neki dan. Zovu ga *Kapetan Srednji Vek*. Izgleda isto: vitak je, snažnih ramena. Nosi brkove koji mu loše stoje. Nosi beretku. Za beretku je zadenut cvet. Beli cvet jasmína. I tu sam shvatila, u Srbiji, zemlji za koju do juče nisam ni znala da postoji: ne možeš pobeći od sramote.

Mrak

9.

Skupština opštine Žanjevac. Pres konferencija. Govornica je na sredini scene. Iza nje su, ukrštene, zastave Srbije i opštine Žanjevac: krvava sablja na čiju oštricu je nabijena crnpurasta glava pokrivena turbanom. Sevaju blicevi. Za govornicom stoji Žarković

ŽARKOVIĆ: Poštovani predstavnici medija, znam da ste se dobro pripremili ali ću morati da vas razočaram. Neću odgovarati na vaša pitanja.

Mrmljanje, negodovanje, smeh, off

ŽARKOVIĆ: Ali ću zato pročitati sledeće saopštenje za medije:

Žarković vadi papire i naočare iz sakoa. Dstavlja papire na govornicu. Stavlja naočare na nos

ŽARKOVIĆ: Povodom netačnih informacija vezanih za seriju članaka ovdašnjeg dopisnika *Panorame*, Miroslava Jednaka, mogu da izjavim sledeće:
“Ovaj novinar je sve što je rečeno u mojoj kancelariji, a u prisustvu Miodraga Radovića i Grozdane Petrović, preneo krajnje tendenciozno”.

Jednak dolazi iz publike

JEDNAK: Tendenciozno? Snimio sam ceo vaš razgovor na diktafonu! Šta je tu tendenciozno?

ŽARKOVIĆ: Mi to nismo tako rekli.

JEDNAK: Niste? Idite na *Youtube* pa proverite.

Glasan smeh, off

ŽARKOVIĆ: Vi ste snimili privatni razgovor.

JEDNAK: Privatni razgovor troje nacoša?

ŽARKOVIĆ: To je potpuno izvučeno iz konteksta.

JEDNAK: Ništa nije izvučeno iz konteksta. SVE je izvučeno iz vaših usta!

ŽARKOVIĆ: Ja ću s vama komunicirati isključivo preko advokata.

Jednak se popne na scenu a zatim se okrene publici. Zavrne košulju. Grudi su mu u masnicama

JEDNAK: I ja ću s vama razgovarati preko advokata jer su mi, pre dva dana, ovo napravili vaši batinaši. Sačekali su me ispred zgrade, bacili džak na glavu i sistematično udarali špicevima cipela.

ŽARKOVIĆ: Skloni se odatle!

JEDNAK: Neću! Snimajte, kolege, da vidite kako prolazi nezavisno novinarstvo u takozvanoj slobodnoj Srbiji!

ŽARKOVIĆ: Mileee!

Na scenu dojurí krupan čovrk s iskrivljenom maskom umesto lica i odvuče Miroslava sa scene. Žamor, off

ŽARKOVIĆ: Ne bojte se. Ništa neće biti s Jednakim. Mi nismo siledžije već ozbiljni političari. Ne, ne želim da komentarišem ali, znate, možda je to šminka. Ili je pao negde kad se pijan vraćao iz kafane. Svi znamo da novinari znaju da potegnu. Bez uvrede. Možda se potukao. Sve je moguće. Ja nemam veze s tim. Zašto bih to i uradio? Da upropastim svoju političku karijeru? Poštovani novinari, molim vas za malo pažnje.

Galama se utiša, off

ŽARKOVIĆ: U svetlu novih događaja ja vam neću čitati moje saopštenje. Gospodin Jednak je sa svoje strane pokazao ko je i kakav je tako da za tim nema nikakve potrebe. Ono što ću vam saopštiti je sledeće: svi azilanti, privremeno smešteni u Domu kulture će sutra, tačno u osamnaest časova, napustiti Žanjevac.

Graja, off

ŽARKOVIĆ: Tišina tamo! Molim vas za malo pažnje. Dakle, azilanti će, u dva iznajmljena autobusa, krenuti do Beograda a zatim će, nakon kraćeg odmora, nastaviti put prema mađarskoj granici. U ime gradskih vlasti ja im želim srećan put i da ponovo nađu svoj dom, svoj hleb i svoju nadu! To je bilo sve. Doviđenja svima!

Žarković odlazi praćen galamom i sevanjem fotoaparata. Buka postaje sve jača i jača. Eksplozija, off. Mrak

DRUGI ČIN

1.

Na sceni, jedni naspram drugih, stoje POLICAJCI i DEMONSTRANTI. Između dve grupacije je brisani prostor širok dva metra

DEMONSTRANTI:

Obećali ste da će otići

Daleko im lepa kuća

Ali oni se vratiše

Ovde su od svanuća

Ponovo Dom kulture

Ponovo ista scena
Ponovo dani torture
Opravdanja nema

Nek samo odu
Nećemo im ništa
Uzmi ih nazad
Baći Pišta

Ispred Demonstranata izađu Demonstranti 1 i 2, pretrnuli od straha. Leđima se oslanjaju o Demonstrante

DEMONSTRANT 1: Braćo, zašto da se tučemo međusobno?

DEMONSTRANT 2: Baš tako. Vratite ih onima u Gradinu i gotova stvar.

DEMONSTRANT 1: Nije red da svojim telima pravite zid.

DEMONSTRANT 2: Dosta nam je onaj zid što su ga Mađari podigli na našoj granici.

DEMONSTRANT 1: Do juče sam mislio da smo mi Srbi najluđi a sad su to Mađari.

Dižu Kineski zid. I ništa. Evropa čuti i odobrava im ludilo. Pušta ih da tuku emigrante.

I ko sad kritikuje Mađare što tuku emigrante? Niko.

DEMONSTRANT 2: Pušta ih jer su Mađari katolici i jer su u Evropskoj uniji. Da se razumemo, nemam ja ništa protiv Mađara. Orbanu svaka čast. On je zaštitio svoj narod. Tako trebamo i mi.

DEMONSTRANT 1: Slažem se. Zar mi, koji smo bili zid Evrope i vekovima je štitili od Turaka sad trebamo da postanemo Džamahirija? Nikad!

DEMONSTRANTI: Uvek Srbija – nikad Džamahirija!

Kroz policijski kordon prolazi Žarković

DEMONSTRANTI: Žarkoviću izdajo! Žarkoviću balijo!

ŽARKOVIĆ: Derite se, derite! Ja se vas ne bojim!

DEMONSTRANTI: Ubico, ubico!

ŽARKOVIĆ: Nisam impresioniran. Ni najmanje. Došao sam da razgovaram, ne da se svađam!

DEMONSTRANTI: Američki podrepašu! Nesoju! Ljudsko smeće! Govno jedno!

ŽARKOVIĆ: Tišina tamo!

Prilazi Demonstrantima 1 i 2. Jedan od demonstranata zakači šakom Žarkovića po uhu, kao da mu udara "klempu". Policajci krenu napred. Žarković se okrene prema policajcima

ŽARKOVIĆ : Ne, stanite, čekajte! Odstupite nazad! Nazad!

Policajci stanu. Odstupe dva koraka unazad. Žarković se okrene prema demonstrantima 1 i 2

ŽARKOVIĆ: Pa zar da se ponovo bijemo, ljudi? I dokle!?

DEMONSTRANT 1: Do ispunjenja naših zahteva.

ŽARKOVIĆ: Ljudi, jesam li molio i vas i opoziciju za strpljenje? Jesam. Jeste li bili strpljivi? Niste. Jesam li ipak sredio prevoz za azilante? Jesam. Jesam li ja kriv što su Mađari podigli zid? Nisam.

DEMONSTRANT 2: Što ih ne pošaljete u Hrvatsku?

ŽARKOVIĆ: U Hrvatsku? Čuješ li ti sebe, čoveče?

DEMONSTRANT 1: Ono jes, nisu ni Hrvati mutavi. I oni će da udare rampu.

ŽARKOVIĆ: Sugrađani, nemam razloga da vas lažem.

DEMONSTRANTI: Imaš, imaš!

ŽARKOVIĆ: Sugrađani, surova je istina da nijedna zemlja u okruženju, bar za sad, ne želi da primi naše azilante.

DEMONSTRANTI: Uaaa!

ŽARKOVIĆ: Bar za sad, kažem. Zbog toga vas molim, sve skupa, da sačekate da.

DEMONSTRANTI: Napoljeee!

DEMONSTRANT 2: Tiše, pustimo ga! Da čujemo šta ima da kaže!

Demonstranti se utišaju

ŽARKOVIĆ: Ti ljudi nemaju nigde nikoga. I samo ih je pedeset. I, ne, neće ih još dolaziti. To vam čvrsto garantujem!

DEMONSTRANTI: U Gradinu, u Gradinu!

ŽARKOVIĆ: Sugrađani, molim vas, ne prekidajte me. Ne možemo ih poslati u Gradinu jer je u Gradini već otvoren centar za azilante. Tri puta veći od našeg.

DEMONSTRANT 1: A gde?

ŽARKOVIĆ: U staroj kasarni. Sugrađani, jesmo li Srbi ili nismo? Jesmo li mi gostoljubiv, otvoren narod? Ako jesmo onda se ostavimo ćorava posla i pomozimo ovim ljudima u nevolji.

DEMONSTRANT 1: Pomozi im ti.

ŽARKOVIĆ: I jesam. Dovezao sam kombi pun paketa pomoći. A vas pozivam da učinite isto. Svako u skladu sa svojim mogućnostima.

DEMONSTRANTI: Napolje, napolje!

ŽARKOVIĆ: Ama, ljudi, čujete li vi sebe? Šta vi hoćete? Da kažem policiji da se izmakne u stranu? Da vas pustim da ih linčujete? To želite?! Tamo su žene, deca, momci koji još nemaju ni osamnaest. Njih hoćete da ubijate? Jel to hoćete?!

Tajac

ŽARKOVIĆ: Molim vas ljudi, razidite se. Vaš skup neće ništa promeniti, verujte mi.

Žarković ode.

DEMONSTRANT 2: I, šta ćemo sad?

DEMONSTRANT 1: TI TO MENE PITAŠ? Braćo i sestre Srbi – pukli smo!

DEMONSTRANTI:

Avaj, avaj, propade sve

Rukovodstvo nas izdade

Rukovodstvo nas prodade

Kuku, lele, propade sve

Srbi trk pod jednu šljivu

Zaboravi polje, njivu

Zaboravi grad i selo

Srbijici pevamo opelo

A da kuuuuuuuuuu

Proguta nas strani gad

Ajooooooj

Srce moje davorike dajke

Ajooooj

Nesrećo moja tugo dunjo

Leleeeeeeee

Sve go Arapin i Crnac

Ajooooj

Srbijice više biti nećeeeeee

Nikad!

Ajooooj

Al najeba Gradinica više od nas

Ha!

Mrak

2.

Žanjevac, Centralna Srbija. Kafana. Sto u separeu. Na stolu su flaša vina i dve čaše.

Miodrag i Grozdana sede za stolom

MIODRAG: Grozdana, moramo da učinimo. Vratili se ovi nazad.

GROZDANA: Znam.

MIODRAG: Oni iz Inicijative su izašli na demonstracije sami. Zar nisi ti u koaliciji s njima?

MIODRAG: Nas niko nije zvao.

GROZDANA: Nije ni nas.

MIODRAG: Jesi li sigurna?

Pauza. Miodrag im sipa vino. Piju ćutke

GROZDANA: Miodraže, i tebi i meni je jasno da od priče s azilantima ne može biti ništa.

MIODRAG: Odakle ti to?

GROZDANA: Pitam te, iskreno: Šta mi tu možemo da uradimo?

MIODRAG: Ne razumem.

GROZDANA: Oni nigde neće otići jer nemaju gde da odu.

MIODRAG: Tako nam kažu vlasti!

GROZDANA: To je realna situacija a mi se, kao političari, bavimo realnom politikom.

MIODRAG: To ti kažeš.

GROZDANA: Pa ti onda izađi na ulicu i demonstriraj.

MIODRAG: Od toga nema koristi.

GROZDANA: Nema ni od peticija.

MIODRAG: I, šta predlažeš?

GROZDANA: Ja nisam rasistkinja.

MIODRAG: Ko o čemu baba o penziji.

GROZDANA: Ne, nije u tome stvar.

MIODRAG: A u čemu je stvar?

GROZDANA: U čemu je stvar kod tebe?

MIODRAG: Ja se neću predati kao ti. Ja imam neke druge metode na pameti.

GROZDANA: Kakve metode?

MIODRAG: Čućeš.

GROZDANA: Neću čuti. A znaš li zašto? Zato što nemaš druge metode. I ti si izgubio veru u to da će azilanti otići iz Žanjevca.

MIODRAG: A ti si, vidim, već prihvatila svoju buduću sudbinu. Azilanti ostaju ovde zauvek, podižu jednu, dve, tri džamije a tvoj sin se ženi nekom malom garavom.

GROZDANA: Miodraže, ti ne shvataš. Nije bitno ko je koje rase ili vere. Bitno je da li ćemo ih integrisati u naše društvo. Na miran način.

MIODRAG: Sad ćeš da mi govoriš o crnim Srbima i arapskim pravoslavicima!

GROZDANA: Postoje Crnci Britanci, Crnci Francuzi... Samo su Srbi toliko isključivi da primaju samo bele i pravoslavne.

MIODRAG: To što ti pričaš je zapadnjačka laž. Pre bih se oženio Cigankom nego dozvolio da ovde živi i jedan jedini azilant!

GROZDANA: Pa što onda ne izađeš i boriš se za to?

MIODRAG: To nije način.

GROZDANA: A šta je način? Linčovanje?

MIODRAG: Ja to nisam rekao.

GROZDANA: Pa, šta onda?

Pauza

GROZDANA: Dakle, ne znaš.

MIODRAG: Možda ne znam. Ali znam da one budale iz Inicijative džabe troše svoje vreme. I znam još nešto. O tebi.

GROZDANA: Da?

MIODRAG: Ti ne možeš da budeš opozicija. Tebi treba vlast. Bila si na vlasti dvanaest godina i to ti nije dosta. Htela bi opet. Po svaku cenu.

GROZDANA: To nije tačno!

MIODRAG: Izdala si svoju partiju i uortačila se s klerofašistom i četnikom.

GROZDANA: To je drugo.

MIODRAG: A to što ćeš se uortačiti s Žarkovićem je nešto sasvim treće.

Pauza

GROZDANA: Ko ti je to rekao?

MIODRAG: Niko. Sam sam zaključio. Nisi srećna s Partijom Centra, nisi srećna s Pravom Srbijom, nisi srećna s Inicijativom. Ostaje ti još samo NAPRED SRBIJA. Isti oni koje si devedesetih nazivala genocidalnim manijacima.

GROZDANA: I danas ih tako nazivam.

MIODRAG: Pa, hajde, izađi napolje i kaži im. Idi do Živkovića u kancelariju i reci mi: ti si genocidalni manijak!

GROZDANA: Zašto da to uradim? Zbog tebe?

MIODRAG: Zbog sebe.

Grozdana ustaje od stola

GROZDANA: Ja nemam šta s tobom da razgovaram.

Miodrag baci čašu u stranu

MIODRAG: Nemoj više da me zajebavaš! Jesi li s njima ili ne?

GROZDANA: Šta se to tebe tiče?

MIODRAG: Tiče me se zato što si ti uvek u pravu a ja uvek grešim. Izdali ste zemlju i vi ste u pravu. Došli ste na vlast državnim udarom - opet ste u pravu. Opljačkali ste šta ste stigli – opet ste u pravu. danas šurujete s nama a sutra s njima. I, šta s tim? Opet ste u pravu!

GROZDANA: Mi ne koljemo.

MIODRAG: Pa, ako ste tako moralni, šta onda radite s koljačima? Što nas onomad niste sve stavili pred zid i tatatatatatat!?

GROZDANA: Mi nismo takvi.

MIODRAG: Da, vi niste fašisti, vi niste rasisti, vi niste militaristi, vi ste lepi, pametni i dobri, obrazovani, stručni, pišete CV-jeve, znate strane jezike i da baratate escajgom. Sve znate! Samo jedno ne znate.

GROZDANA: Šta to?

MIODRAG: Ne znate da ubijete kad treba.

Grozdana se okrene i ode. Mrak

3.

Polumrak. Na goloj sceni leže četiri tela. Koraci koji odjekuju hodnikom, off.

GLAS (*distorziran, off*) : Vidi ga, kako blene. Jel igra mečka? Igra, igra! Mečka je zaigrala i pred tvojom kućom!

Ustane jedno od tela. Na telo padne "top". Svetlo otkriva mladića s krvavim okom. Mladić se krsti

TOMAS: In nomine Patri, Fili et Spiriti sancti. Amen. Ja sam Tomas Varda. Imam trideset godina. Ja sam Sirijac iz Damaska. Po veroispovesti sam maronit, sirijski katolik. Znao, kao dečak sam želeo da postanem sveštenik. Privlačila me je misterija obreda, odeća, miris tamjana. Dostojanstvo koje nosi položaj sveštenika. Ali, nekako, nije mi se dalo. Shvatio sam, još kad sam imao sedam-osam godina, da katolički sveštenici baš i nemaju mnogo odeždi koje nose u toku života. I one se retko menjaju. Ukoliko od običnog seoskog sveštenika ne postanete biskup ili kardinal. Sveštenstvo je dosadno, sivo ili crno a trebalo bi da bude šareno, veselo. Oni koji propovedaju ljubav moraju da se raduju životu. Rečju i slikom. Crkve su sumorna mesta koja me teraju da razmišljam o svojim grehovima i ni o čemu drugom. Nikad o radostima života. Tako je kod katolika a slično je i kod naše braće u Hristu, pravoslavnih. Možda za nijansu mističnije ali, manje –više, isto. Dizajn protestantskih crkava mi se, moram da priznam, najmanje dopada. Krst, klupe, sveštenik. Nema vitraža, kipova, fresaka. Tužno i otužno. Zato sam odlučio da postanem dizajner enterijera. Da unesem radost u domove Damaska. O, bio sam dobar u svom poslu. Predivan. Mnoge zadovoljne mušterije su me zvale da, po obavljenom poslu, dođem kod njih u dom. Popijem čaj s njima, popričamo malo uz đakonije. Bio sam retka zverka – jedan od tri dizajnera enterijera u celom Damasku. Ja sam otišao poslednji. Mustafu su ubili na početku rata a Ibrahim se udavio u

prepunom izbegličkom brodu nedaleko od Lampeduze. Moje kolege. Dobri momci. Među nama nije bilo mržnje, zavisti. Bilo je posla za sve. Imućni građani, generali, političari, sudije, pa i srednja klasa. Niko nije mogao da pokrije toliku potražnju. Svi su želeli da preurede svoju unutrašnjost. A spoljašnjost je ostajala ista. Ne znam zašto, tek, verovao sam da sam na neki način činio moje mušterije, boljim, humanijim jer sam menjao izgled njihovih domova. Činio ono što nije mogao nijedan sveštenik. Radio Božji posao. Čovek nastanjen u toplom, ugodnom domu ne može biti zlikovac. Tako sam mislio. I eto me ovde. I, šta sad?

Mrak

4.

Skupština opštine Žanjevac. Pres konferencija. Govornica je na sredini scene. Iza nje su, ukrštene, zastave Srbije i opštine Žanjevac: krvava sablja na čiju oštricu je nabijena crn-purasta glava pokrivena turbanom. Sevaju blicevi. Za govornicom stoji Žarković. Pored Žarkovića stoji Grozdana

ŽARKOVIĆ: Poštovani novinari, čast mi je da predstavim svoju novu koleginicu koju dobro poznajem i o kojoj, kao o vrsnom profesionalcu, imam najbolje mišljenje. Govorim o specijalnoj savetnici predsednika opštine, Grozdani Petrović. Iako smo u prošlosti imali dosta mimoilaženja, smatramo da je, za dobrobit Žanjevca, najbitnije sprečiti rasne i verske sukobe. Poštovanje ljudskih prava je preduslov za razvoj demokratije. Samo tako, poštujući drugačije od nas, možemo početi da, ponovo ispočetka, rešavamo akutne probleme nezaposlenosti, siromaštva, zdravstvene i socijalne zaštite, infrastrukture, kanalizacije i kulture. Reč ima Grozdana Petrović.

Mlak aplauz, off. Grozdana staje za govornicu, s izvesnom nelagodnošću

GROZDANA: Poštovani novinari, želim da vam se zahvalim što ste došli u tolikom broju i takođe da vam poručim da nije u pitanju kompromis s vlastima. Moj odbornički klub će dobiti svoje resore u reformisanoj gradskoj upravi i očekujemo da, tako revitalizovana, gradska uprava nastavi svoj posao uspješnije nego do sada. Ima li nekih pitanja?

Pauza. Iz publike dolazi Jednak.

JEDNAK: “Žarković je brutalni policijski tabanaš i doušnik Službe državne bezbednosti”.

GROZDANA: Molim?

ŽARKOVIĆ: Hoće li se naći neko da zaustavi ovog čoveka?

JEDNAK: “Prebijanje studenata i aktivista opozicionih partija ne sme biti tolerisano”,

ŽARKOVIĆ: Ovaj je totalno poludeo!

JEDNAK: “U Žanjevcu postoji jedan standard a to je standardno dno koje predstavlja Žarković”.

ŽARKOVIĆ: Ovo je nanošenje duševnog bola. Vaše novine će skupo platiti!

JEDNAK: “Žarković predstavlja ruglo ovog grada i jezivo lice totalitarizma”.

ŽARKOVIĆ: Čuli ste ga, predstavnici medija! Ovaj čovek mi nanosi duševnu bol!

Jednak staje ispod scene

JEDNAK: Kolege, nisam izviknuo ni jednu jedinu parolu protiv predsednika opštine. Ovo što sam maločas izvikivao su rečenice iz govora i intervjua gospođe Grozdane Petrović. Behu to izjave date u ono vreme kad je Žarković bio šef policijske stanice što, kao što znamo, više nije. Danas, zvanično, njegov pašenog vodi žanjevačku policiju. S tim u vezi, gospođo Grozdana, recite mi kako možete da budete savetnica čoveka kojeg ste toliko prezirali? Ili ga, možda, potajno i dalje prezirete?

Pauza. Grozdana se zaklati. Deluje kao da će zaplakati

ŽARKOVIĆ: Mileeeeeee!

JEDNAK: Evo, idem, idem!

Jednak odlazi.

ŽARKOVIĆ: Poštovani novinari, izvinjavam se zbog ovog incidenta. Molim vas da napustite salu. Pres konferencija je završena. Hvala.

Mumlanje, škripanje stolica, koraci ,off.

GORDANA: U pravu je. Sve je u pravu.

Mrak

5.

Ulica ispred dragstora "Trajko". Na gajbici piva, s pivskom flašom u ruci, sedi Dadara. Pijan je. Cigareta mu dogoreva između prstiju. Dolazi Mićuka

MIĆUKA: Šta to radiš?

DADARA: Šta misliš da radim, pičko?

Mićuka ga blago mune vrhom pete u rame

DADARA: A to treba da me zaplaši?

MIĆUKA: Izvini. Ne volim da me vređaš.

DADARA: Baš me zabole šta ti voliš a šta ne.

Pauza

MIĆUKA: Koje ti je to pivo?

DADARA: Deseto. Deveto. Ne, jedanaesto. Da.

MIĆUKA: Daj, Dadara, trgni se. Nije kraj sveta.

DADARA: Nije? Vi me mrzite. Ti me mrziš. Svi me mrze. Boli me dupe. Mrzim i ja vas.

MIĆUKA: Ne misliš valjda tako.

Dadara krene da se trese od plača

DADARA: Ne mislim. Ja sam pička! Ja sam govno! Ja nemam muda! Jaaaa!

MIĆUKA: Čekaj, Dadara, nemoj da preteruješ.

Mićuka seda na gajbicu pored njegove. Zagrli ga

DADARA: Petar je kriv. On me gazi jer zna.

MIĆUKA: Pusti Petra. Ako te on oterao to ne znači da ti je propao život. Mi smo i dalje ortaci.

DADARA: Izbacio me zato što nemam petlju.

MIĆUKA: Pusti, Dadara. Radi nešto drugo.

DADARA: Šta da radim, jebote?

MIĆUKA: Upiši faks, nađi posao?

DADARA: Što ti ne uradiš to?

MIĆUKA: Ne, nećemo tako. Što ti ne uradiš to?

DADARA: Što ja ne uradim to? Zato što ti nisi upisao faks. Zato što ti nisi našao posao. Zato što sam uvek hteo da budem kao ti. Ali, nisam mogao. I onda sam hteo da uradim ono što mogu. A to je da budem blizu tebe. Ako već to ne mogu. Da te glumim. Ali ne mogu. Ja nisam ti. Ja nikad neću biti kao ti.

MIĆUKA: O čemu ti to?

DADARA: Daj Mićuka, nemoj reći da ne znaš.

MIĆUKA: Šta?

Pauza

DADARA: Da te vidim kao, kao brata.

MIĆUKA: Ajde, idemo. Daj ruku.

DADARA: Ne, ne, neću. Ja ću samo malo...

Dadara se okrene. Bljuje. Mićuka mu pomaže. Dadara se skljoka na zemlju

DADARA: Ja sam grozan. Ja sam zlo. Ja sam sramota. Užasan sam!

MIĆUKA: E, Dadara, nemoj da praviš scenu.

DADARA: A šta je ovo do maločas? Hahaha!

MIĆUKA: Dadara, nemoj više da se napijaš.

DADARA: Ja sam mislio da mogu. Znaš, da promenim sve. Da pokažem tebi. Da pokažem Petru. Ali, ja ne mogu.

MIĆUKA: Šta ne možeš?

DADARA: Da uzmem u ruke i khhh...

MIĆUKA: Šta bulazniš?

DADARA: Čamugu. Baliju. Žutaća. Khhhh!

MIĆUKA: Daj mi ruke pa da idemo, ajde.

DADARA: Ubij, zakolji, nož, žica. Sve ću ih. Samo da se otreznim.

MIĆUKA: Šta lupaš to?

DADARA: Mićuka, ja sam, znaš, ti i ja. To ne može. To se ne sme. Grehhh.

Pauza. Mićuka ga uzima u ruke i s mukom podiže na rame

MIĆUKA: U, ala si otežao.

DADARA: Aha. Težak sam. To niko ne može da izdrži. To ne može moj krevet da izdrži. To ne može moja mama da izdrži. To ne može moj tata da izdrži. To ne može konopac da iz-drži.

MIĆUKA: O čemu ti bulazniš?

DADARA: Loštvo...Muže..Greh... Veroučitelj. Rekao. Jebem ga. On. Šta on zna? Nas su pokvarili. Pa smo ko oni. Očeš da mi se zakuneš da ćeš ti.

Mićuka ga vuče sa sobom. Dadara mu sklizne s ramena i padne na zemlju

MIĆUKA: Čekaj, samo polako.

DADARA: Neću da čekam. Khhh. Videćete.

MIĆUKA: Šta ćemo videti?

DADARA: Ja. Ne mogu. Hoću ali ne mogu. Da vam pokažem. Da vidite. Sve da vidite. Borbena falanga. Kad smo se borili? Nikad.

Mićuka se sagne i podigne ga

MIĆUKA: Ajdemo, idemo kući.

DADARA: Neću kući. Oni znaju. Kao što svi znaju. Mene je sramota, Mićuka. To je blam. To je bolest. Ja to sad vidim ali ne mogu. Treba imati muda. Treba im pokazati.

MIĆUKA: Kome?

DADARA: Onim garaganima.

MIĆUKA: Aha. Ajde, korak po korak.

DADARA: Oću. Nemam još mnogo.

Mrak

6.

Trg ispred Doma kulture. DEMONSTRANTI s već navedenim barjacima, znamenjima i transparentima. Dolazi Miodrag

MIODRAG: Braćo Srbi i sestre Srпкиnje, okupismo se ovde, na mitingu upozorenja da Žarkoviću i onoj njegovoj savetnici.

DEMONSTRANTI: Uaaaa! Grozdana - ustaša! Grozdana - ustaša!

MIODRAG: Da nećemo dozvoliti da još azilanata uđe u Žanjevac. Ako se makar jedan novi azilant pojavi na granici našeg atara mi ćemo ga poslati nazad, put Gradine ili put Rekovca! Naše građanske patrola će ako treba, staviti balvane na puteve i blokirati vozila iz svih pravaca! Nećemo se pomeriti odatle dok ne odu. I zato vas pozivam da formiramo građansku mrežu koja će štiti Žanjevac. Prava Srbija je s vama!

Tajac

DEMONSTRANT 2: Čekaj bre, ako sam ja dobro shvatio, ti planiraš da zaustaviš one koji će dolaziti? Kako to misliš da uradiš? Jel treba da se dan i noć šunjamo kroz kukuruze pored autoputa?

Smeh demonstranata

DEMONSTRANT 1: Ma, pusti sad kukuruze. Pitaj ti njega šta misli s ovim azilantima ovde? Kako njih da isteramo iz Doma kulture?

DEMONSTRANTI: Tako jeee!

MIODRAG: Braćo, sestre, pogledajmo se. Malo nas je. Mnogo manje nego na prethodnim mitinzima. Ali, ima nas dovoljno da blokiramo autoput prema Gradini kao i seoski put za Rekovac.

DEMONSTRANT 1: Idi ti pa ga blokiraj!

DEMONSTRANT 2: Gluplji plan nisam čuo.

DEMONSTRANTI:

Nema nam spasa, nema nam spasa

Pala je Srbija, tiho i bez glasa

Nema više Srbije, to nije šala

Cela je zemlja šapatom pala

MIODRAG: Ljudi, njih je pedeset a nas je preko trideset hiljada. Kako nas oni mogu progutati?

DEMONSTRANTI: Izdaja, izdaja!

MIODRAG: Čekajte, braćo, sestre...

DEMONSTRANT 1: Dosta si ti nama "braćo, sestre". Beži tvojoj popovskoj bezmudoj
bratiji!

MIODRAG: Ne bogohuli.

DEMONSTRANT 2: Ako si veroučitelj nisi Sveti Petar! Toliko nas je koliko nas je ali
mi nećemo praviti kompromise. Sami ćemo naći način da oslobodimo Žanjevac.

MIODRAG: Baš bih voleo da vidim kako ćete to izvesti.

Miodrag ode

DEMONSTRANTI:

Uzimanje - davanje
Kaluđersko podjebavanje!

DEMONSTRANT 1: Nego imaš li ti neku ideju?

DEMONSTRANT 2: Jok. A ti?

DEMONSTRANT 1: Ni ja.

Mrak

7.

*Groblje. Na sredini scene je krst na kojem piše: DAMJAN DADIĆ 1994- 2015. Pored
krste stoji MIĆUKA. Krsti i se, vadi sveću iz jakne, pali fitilj upaljačem a zatim spušta
sveću pored krsta. Prilazi mu Petar s leđa*

PETAR: Žao mi je.

Mićuka klima glavom. Petar vadi sveću, prekrsti se, poljubi sveću i upali je plamenom Mićukine sveće

PETAR: E, šta da se kaže?

MIĆUKA: Da. Šta da se kaže?

PETAR: On nije bio. Znaš.

MIĆUKA: Znam. Nije bio kao ja. Jasno mi je.

PETAR: Bože mi oprost, nije bio. Ali, tu smo mi.

MIĆUKA: Da. Tu smo. I šta radimo?

PETAR: Sad nije momenat. Nismo dovoljno jaki.

MIĆUKA: Petre!

PETAR: Znam, i ja jedva čekam akciju ali moramo da se omasovimo. Kakva smo mi falanga ako nas ima deseterica?

MIĆUKA: Sad nas ima devet.

PETAR: Osvetićemo se kad nas bude bilo više.

MIĆUKA: Osvetićemo se dok nas još ima.

PETAR: Ko da se osveti? Dadara? Ubio se. To ti je, nadam se, jasno.

MIĆUKA: Jasno. Ali, zašto se ubio?

PETAR: Ako misliš da sam ja kriv onda grešiš. Dadara se ogrešio o disciplinu i morao je da bude isključen.

Mićuka gnevno stegne krst. Deluje kao da će ga iščupati

MIĆUKA: Znaš šta je ubilo Dadaru? To što se nije borio.

PETAR: Da se borio to bi ga ubilo. DA se borio mada ja mislim da bi odmah pobegao i ostavio nas na cedilu.

MIĆUKA: Trebao si da mu daš šansu!!!

PETAR: Jeste, trebao sam. Ali, nije bilo šanse.

MIĆUKA: Propašćemo ako nešto ne uradimo. Kao što je propao Dadara.

PETAR: Ne preteruj. Treba samo sačekati.

MIĆUKA: To govoriš već šest meseci. Vreme je za ozbiljnu akciju!

PETAR: Slažem se ali ne sad.

MIĆUKA: A KAD ONDA?! KAD IŠČUPAJU DADARIN KRST I STAVE ONAJ NJIHOV KAMENI SPEJS ŠATL UMESTO NJEGA?!

PETAR: Ako misliš na turski *nišan* – ne. Niko neće stavljati nišane umesto krstova.

MIĆUKA: Stavljajte ako ne oteramo onu bagru!

PETAR: Mićuka, da li se ti opireš naređenjima? Ako želiš, ja mogu da te pošaljem u Beograd, u štab falange. Šta kažeš za to? Pa im tamo objasni ovo što si meni rekao.

Pauza

MIĆUKA: Petre, ti znaš da ja uvek slušam tvoja naređenja.

PETAR: Odan si našoj falangi?

MIĆUKA: Potpuno.

PETAR: Nećeš praviti gluposti?

MIĆUKA: Ne, naravno da ne. Izvini, Petre. Ne znam šta govorim. Moj najbolji drug se obesio.

PETAR: Znam. Teško je. Odmori par dana. Moje saučešće.

Petar ga, obazrivo, potapše po ramenu

MIĆUKA: Nismo bili za njega.

PETAR: Ni on za nas.

MIĆUKA: On je bio nekako drugačiji, znaš.

PETAR: Znam.

MIĆUKA: Ali je bio naš.

PETAR: BIO je.

MIĆUKA: I imao je poslednju želju. Više ideju nego želju.

PETAR: Aha. Kakvu?

MIĆUKA: Želeo je. Želeo je da ga ne izneverim.

PETAR: Ne razumem.

MIĆUKA: Izneverio sam ga.

PETAR: Misliš, ono u parkiću?

MIĆUKA: Ne, ne to. Neka druga priča.

PETAR: Koja priča?

MIĆUKA: Ma, neka stara priča. Nije sada bitno.

PETAR: Aha. Dobro. Drži se, viteže, pa se vidimo za koji dan.

MIĆUKA: Hoću.

PETAR: Neka mu je laka crna zemlja.

Petar se prekrsti i ode. Mićuka poljubi krst. Zatim ga dugo grli. Ustane, prekrsti se, poljubi krst i ode. Mrak

8.

Žarkovićeva kancelarija. Sto i stolica su levo a vrata su na desnoj strani. Žarković sedi za stolom. Repetira pištolj. Vadi šaržer. Proverava. Vraća šaržer nazad u cev. Repetira. Uperi prema vratima. U kancelariju ulazi Grozdana. Pretrne čim spazi pištolj

ŽARKOVIĆ: Ne brini, nije za tebe.

GROZDANA: Nisam baš sigurna.

ŽARKOVIĆ: E pa nije.

GROZDANA: Šta radiš s tim?

ŽARKOVIĆ: Nisi čula? Uhvaćen je opasan ubica koji možda ima saučesnike. Ja sam, kao i ti, jedna od potencijalnih meta.

GROZDANA: Kako?

ŽARKOVIĆ: Bila je pucnjava u Domu kulture. Ima mrtvih i ranjenih.

GROZDANA: Bože! Ko?

ŽARKOVIĆ: Luka Mićović. Član borbene falange *Stefan Nemanja*.

GROZDANA: Nacisti!

ŽARKOVIĆ: Može se reći i tako. Neki ih zovu "preterani Srbi".

GROZDANA: I, sad će ti "preterani Srbi" n da nas napadnu?

ŽARKOVIĆ: Ne verujem. Malo ih je i slabo su organizovani ali ja ne bih isključio ni tu mogućnost. Razgovarao sam s pašenogom, pardon, šefom policije i on kaže da je poslao desetak policajaca i da smo bezbedni. Mada, nikad se ne zna. A šta ćeš ti ovde?

GROZDANA: Molim?

ŽARKOVIĆ: Šta si htela da kažeš pre nego što sam ti rekao za pokolj?

GROZDANA: Htela sam da kažem da.

ŽARKOVIĆ: Hajde, brže. Mislio sam da vama advokatima ne nedostaje rečitost.

Pauza. Grozdana pročisti grlo

GROZDANA: Dajem ostavku. Više neću biti tvoja specijalna savetnica.

ŽARKOVIĆ: Samo to?

GROZDANA: Moja stranka istupa iz koalicije i odlazi u opoziciju.

ŽARKOVIĆ: Jesi li sigurna?

GROZDANA: Da.

ŽARKOVIĆ: Dobro.

Žarković baci pištolj na sto. Ustane i krene prema Grozdani. Zgrabi je za ramena

GROZDANA: Pusti me, ti nemaš pravo.

Žarković je pribije uza zid

ŽARKOVIĆ: JA imam svako pravo. Trebao sam da te silujem kad si bila studentski napičak i vrkala dupetom niz korzo. Imala si koliko? Dvadeset dve, tri? Šetkala si sa

svojim drugarima ispod moje kancelarija, udarala u šerpe i lonce. Duvala u pištaljku. Tražila moju smenu. I, gde si sad? A? Gde si sad?

GROZDANA: Pusti me!

ŽARKOVIĆ: Ili ćeš zvati policiju? Slušaj me, matora kurvetino! Ti si niko i ništa! Niko i ništa! Već sam jednom kupio dovoljno tvojih odbornika da se održim na vlasti.

Kupovao sam ih kad ste bili Partija Centra. Kupio sam ih i sad kad ste neki BŽ. Ne veruješ? Misliš da smo ti i ja u koaliciji? Ne bih te pripustio da nisam siguran da će te ljudi izdati kad dođe pravi trenutak. Oćeš tebe da kupim? Koliko oćeš? Iljadu?

Dve? Da oslobodim tvoj lokal poreza, a?

GROZDANA: Moj glas se ne kupuje.

ŽARKOVIĆ: Je li? A pička? Jel se to isto ne kupuje?

Žarković je uhvati između nogu. Grozdana se otima. Žarković je pusti

ŽARKOVIĆ: Evo, evo. Nisam nameravao. Da ne bude posle pokušaj silovanja.

GROZDANA: I da pokušaš ne bi znao kako.

ŽARKOVIĆ: Ti si mrtva. Politički, finansijski, moralno, etički. Zarozana matora kurva koja se jebala sa svima i koju više niko neće.

GROZDANA: Za razliku od tebe i tvojih.

ŽARKOVIĆ: O, mi smo nešto drugo. Mi jebemo sve koji hoće da se jebu s nama.

Grozdana krene prema vratima

ŽARKOVIĆ: Nego, Grozdana, kad si već tu... Nemoj da odmah podnosiš ostavku.

Ispašće kao da želiš da se izvučeš u najtežem mogućem trenutku za grad. Sačekaj da prođe, ne znam, dve nedelje pa onda podnesi ostavku. Tiho, bez medija.

GROZDANA: I, šta će biti onda?

ŽARKOVIĆ: Onda ću te pustiti da zadržiš svoju malu stranku.

GROZDANA: Zašto bi to uradio?

ŽARKOVIĆ: Zato što uvek mogu da je uništim au tome nema izazova. Ajd, zdravo.

Mile će te otpratiti napolje.

GROZDANA: Ali, oni će me upucati ako izađem napolje nezaštićena.

ŽARKOVIĆ: Šta je bilo, ukakili smo se za svoju bezbednost? Ne misliš valjda da bi falangisti pucali na ženu? Hajde, napolje, šta me gledaš? Napolje!

Grozdana izjuri iz kancelarije. Žarković uzima pištolj i vikne: BENG! "pucajući" prema vratima. Mrak

9.

Polumrak. Na goloj sceni leže četiri tela. Koraci koji odjekuju hodnikom, off.

GLAS (*distorziran, off*): Jesi li sad hrabar, antifašisto? A? Majku ti ustašku!

Ustane jedno od tela. Na telo padne "top". Svetlo otkriva izrešetanog mladića. To je Jednak

JEDNAK: Ja sam Miroslav Jednak. Imam trideset godina. Rođen sam u Tratinačkom Polju, Hrvatska. Dopisnik *Panorame* iz Beograda. U Žanjevu me mnogi zovu "ustaša" što je ironija, s obzirom da su moje pradede, po očevoj i majčinoj strani, ubile ustaše. Da, ja sam srpskog porekla po očevoj i po majčinoj strani. Ali, uprkos tome, ja sam "ustaša". Zašto? Jer mrzim nacionaliste, domaće i strane. Jer ne smatram da je to što sam Srbin neka specijalna prednost. Jer znam cenu srbijanskog gostoprimstva: dve marke flaša vode, deset maraka sendvič. Nije bilo mnogo bratske srbijanske pomoći kad smo bežali 1995. godine. Velika Srbija je izgubljena. Ali to niko ne želi da vidi. Baš kao što niko ne želi da gleda tuđu muku Duga kolona traktora, automobila, svih mogućih prevoznih sredstava. Vučemo se sporo, bez skretanja, sve do kapija Beograda. Ispod smrdljive kamionske cerade. Na plus četrdeset stepeni u hladu. A onda zaokret, na jug. Obraz naše prestonice mora ostati svetao. Niko ne sme da vidi poraz. To nije ljudska muka. To je pre svega poraz. I baš kao što se ćutalo u Tratinačkom Polju kad je naš komšija Božo odveo drugog komšiju, Branimira, u polje. Ubio ga je i ostavio tu, psima i vranama. I to samo zbog toga što je Branimir

Hrvat. Niko nije zucno. Ni moj otac Nikola, ni moja majka Marija, niko. Ali je jedno desetogodišnje dete zapamtilo. I odlučilo da se bori za istinu, ma kako to ofucano zvučalo. Naravno, nije bilo baš tako. Isprva sam upisao Filološki fakultet, engleski jezik i književnost. Uporedo sam počeo da radim kao novinar –honorara. Kad sam, na drugoj godini, osetio ukus svog prvog uspeha, ostavio sam studije. Sećam se, bio je to veliki članak o žanjevačkim vojnim rezervistima koji su bili umešani u ratne zločine na teritoriji bivše Jugoslavije. Sećam se, moj otac je čitao članak pažljivo“. Od slova do slova. Tri puta. Na kraju je skinuo naočare i rekao: “Kako si mogao, sine?” Više nismo pričali. Godinu dana kasnije je umro.

Pauza

Ja sam, mog poslednjeg dana na Zemlji, bio u Domu kulture. Intervjuisao sam Tomasa, momka koji je nekad bio dizajner neterijera u Damasku kad se niotkud pojavio čelavac s pištoljem. Znae, mnogi misle da je u toj situaciji najnormalnije da skočite, zgrabite ga za ruku i pokušate da mu izbijete pištolj. Ali, to nije bilo tako. Zlo koje zrači iz pištolja, iz onog koji ga drži, vas parališe i na neki način ubije i pre no što prst pritisne oroz. Ni sam ne znam da li sam poginuo od metaka ili od srčanog udara izazvanog šokom. Ili je to bio onaj isti metak koji je ubio komšiju Branimira?

Mrak

10.

Polumrak. Na sceni leže tela pobijeni. Scenom prolaze DEMONSTRANTI. Ispuštaju avetinjske glasove i nariču. Pali se “top” na levoj strani scene. Otkirva Petra koji je obešen naopačke na kuku za meso. Žarković, iza kojeg stoje dva Policajca, udara Petra pendrekom po telu

ŽARKOVIĆ: Priznaj, nagovorio si ga.

PETAR: Nisam! Stvarno nisam!

ŽARKOVIĆ: Lažeš! Obećao si da ćeš paziti! Obećao si!

Žarković nastavlja da ga tuče. Pali se "top" tik do Žarkovića. Mićuka se, u ludačkoj košulji, klata napred- nazad.

MIĆUKA: Kao što kaže naš pop: ko se ne osveti taj se ne posveti! Ko se ne osveti taj se ne posveti! Ko se ne osveti taj...

Pali se "top" na sredini. Grozdana kuca na laptopu

GROZDANA: Podnosim ostavku na svoju funkciju stručne savetnice zato što... Ne, ne valja. Zašto sam postala savetnica? Zašto?

Pali se "top" na desnoj strani. Miodrag drži govor pred jednim Demonstrantom

MIODRAG: Jer, naša budućnost leži u istočnim integracijama. U savezu s Putinovom Rusijom, u solidarnosti braće Slovena i moćne Kine!

Počinju da svi govore u ist mah i ponavljaju svoje replike. Odjednom, jak blesak objasja celu scenu. Mrtvi ustanu s poda i poviču:

DOSTA!

Mrak

KRAJ